

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1624/2024
03.12.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Милене Рашић, Александра Степановића и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Јеленом Паравића као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Горана Видовића, због кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 2. у вези става 1. Кривичног законика у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Горана Видовића – адвоката Горана Карадаревића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К. 171/22 од 18.03.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1-459/24 од 17.09.2024. године, у седници већа одржаној дана 03.12.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Горана Видовића – адвоката Горана Карадаревића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К. 171/22 од 18.03.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1-459/24 од 17.09.2024. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К. 171/22 од 18.03.2024. године окривљени Горан Видовић оглашен је кривим због извршења кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 2. у вези става 1. КЗ у вези члана 33. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 3 године и 3 месеца у коју му се урачунава време проведено у притвору који му је одређен решењем судије за претходни поступак Вишег суда у Новом Саду КПП-35/20 од 26.03.2020. године, који му се рачуна почев од 24.03.2020. године од 17,30 часова када је лишен слободе, па све до 15.05.2020. године када је укинут решењем ванпретресног већа Вишег суда у Новом Саду КВ-472/20 од 15.05.2020. године.

На основу члана 85. КЗ окривљеном је изречена мера безбедности забрана вршења позива, делатности и дужности којом се окривљеном Горану Видовићу забрањује бављење адвокатуром у трајању од 2 године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим да се време проведено на издржавању казне затвора не урачунава у време трајања наведене мере безбедности.

На основу члана 87. КЗ према окривљеном Горану Видовићу изречена је мера безбедности одузимања предмета којом се од окривљеног одузимају мобилни телефон и домаћи новац, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

На основу члана 151. ЗКП одређено је да ће се одузети новац у укупном износу од 120.620,00 динара по правноснажности пресуде вратити оштећеној АА.

На основу члана 258. став 4. ЗКП оштећеној АА је досуђен имовинскоправни захтев у износу од 2.459.088,374 динара, па је обавезан окривљени да наведени износ исплати оштећеној у року од 6 месеци по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док је истовремено оштећена са вишком имовинскоправног захтева преко досуђеног износа, до тражених 2.800.249,00 динара упућена на парницу.

На основу члана 264. став 1. у вези члана 261. став 2. тачка 7), 8) и 9) ЗКП окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка, а како је то ближе означено изреком првостепене пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1-459/24 од 17.09.2024. године одбијене су као неосноване жалбе браниоца окривљеног Горана Видовића и Вишег јавног тужилаштва у Новом Саду и пресуда Вишег суда у Новом Саду К. 171/22 од 18.03.2024. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Горана Видовића – адвокат Горан Карадаревић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд укине пресуде Вишег суда у Новом Саду К. 171/22 од 18.03.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1-459/24 од 17.09.2024. године и предмет врати на поновно одлучивање или исте преиначи и осуђеног ослободи од оптужбе.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, у складу са чланом 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (чл. 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости означава повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и истовремено указује на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП, које повреде образлаже наводима да је Виши суд у Новом Саду дана 26.04.2022. године донео пресуду која је решењем Апелационог суда у Новом Саду Кж1 722/22 укинута, уз образложење да побијаном пресудом појам саизвршилаштва није био адекватно дефинисан, те да није довољно да је окривљени само допринео извршењу кривичног дела, већ је потребно да је окривљени морао битно допринети извршењу кривичног дела како је то предвиђено чланом 33. КЗ, који јасно дефинише да допринос окривљеног мора бити у мери која значајно утиче на само извршење кривичног дела, што подразумева специфичан степен саизвршилачког понашања и доприноса, док се у одсуству оваквог доприноса не може

говорити о правном основу за утврђивање саизвршилаштва. Надаље захтевом бранилац наводи да након укидања прве првостепене пресуде заменик ВЈТ у Новом Саду „прецизирало је“ чињенични опис оптужнице на припремном рочишту од дана 09.05.2023. године утолико што је иза речи „на други начин“ додата реч „битно“. Па како је услед укидања прве првостепене пресуде заменик ВЈТ у Новом Саду на припремном рочишту од 09.05.2023. године прецизирао оптужницу утолико што је иза речи „на други начин“ додата реч „битно“, те имајући у виду да је у ранијем току поступка донета првостепена пресуда у односу на коју је жалбу изјавио само бранилац у погледу свих законских разлога, а ВЈТ у Новом Саду само због неправилне одлуке о кривичној санкцији и која је по жалби браниоца укинута и враћена на поновно одлучивање, прецизирајући оптужницу на горе описани начин дошло је до прекорачења оптужнице, чиме је настала наведена повреда.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни суд оцењује као неосноване.

Наиме, околности изнете у предметном захтеву одбрана окривљеног Горана Видовића истицала је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и, с тим у вези, у образложењу другостепене пресуде (на страни 5., у ставу пет и шест, те на страни 6., у ставу првом и другом), дао довољне и јасне разлоге, прихватајући при томе разлоге првостепеног суда који су дати на странама 16. у другом ставу и на страни 17. у првом ставу образложења првостепене пресуде, које разлоге Врховни суд прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге и упућује.

Са изнетих разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Паравиња, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић